

[Chr. Madsen.]

i det. Der står både i fremsættelsen og i bemærkningerne til lovforslaget, at man rykker en regulering frem, som skulle finde sted 2 måneder senere; en regulering, der skal foretages pr. 1. april 1966, sker i stedet for fra den 1. februar 1966. Denne fremrykning motiverer man med, at pristalsreguleringen i medfør af arbejdsløshedslovgivningen er meget langsomt virkende; den kommer 12 måneder efter den almindelige prisstigning. Nu må man jo huske på, at når der sker prisstigninger på grund af, at folketingsvedtaget afgiftsforhøjelser, så gør socialministeren det rigtige: han kommer med lovforslag, der siger, at der skal ydes kompensation over de sociale love, men det sker ikke, hvad arbejdsløshedslovgivningen angår; de arbejdsløse får ikke kompensation, så snart der vedtages lovforslag om afgiftsforhøjelser. Kompensation skal for de arbejdsløses vedkommende hentes 12 måneder efter, at det er sket. De afgiftsforhøjelser, som vi har talt om i den uge, vi er inde i, får man over arbejdsløshedsloven først erstatning for efter den 1. april 1967. Folketinget har også vedtaget, at der skal ske huslejeforhøjelser fra 1. april 1967; disse huslejeforhøjelser kommer først til at indvirke på arbejdsløshedsunderstøttelsen fra den 1. april 1968. Der er mange, mange andre af den slag ting, vi vedtager her i folketingsvedtaget; enhver kender dem.

Nu bryder man princippet; nu skal de arbejdsløse ikke vente 12 måneder, før de får erstatning. Men hvad vil man gøre den 1. april 1967? Så bliver man jo nødt til at bryde princippet igen; så tror jeg ikke på, at man kan klare sig med kun at afkorte ventetiden med 2 måneder, altså sørge for, at der bliver 10 måneders ventetid i stedet for 12; så tror jeg man kommer til at se på problemet på en helt anden måde; så skal man nok ned på i hvert fald 6 måneders ventetid.

Alt taget i betragtning kan der altså ikke være én krone, ikke ti øre at hente i ministerens lovforslag; der er ingenting. Der kan vel kun siges om det, at man forsøger på at gøre en uret nogenlunde god igen; andet er der ikke i det, hvis det skal vurderes nøgternt.

Arbejdsministeren omtalte kontrolbestemmelserne i lovens § 10, stk. 4. Dem har jeg ikke særlige bemærkninger til. Hvis denne

kontrol udøves på den rigtige måde af kyniske folk og efter andre spørgeskemaer end dem, vi har nu, er det ganske klart, at det har sin værdi at få undersøgt den enkelte arbejdsløses forhold, og dér har vi jo også tilladt os at foreslå ændringer; det er da ikke alene et spørgsmål om at undersøge den enkeltes forhold, hvad angår sygdom og eventuel invaliditet; der kan også være tale om, at der skal sættes revalidering ind, hvorfor vi foreslår „revalidering og omskoling“ indføjet.

Til slut vil jeg gøre et par bemærkninger om „den politiske arbejdsløshed“. Den er omtalt i bemærkningerne til vort lovforslag, og jeg har talt om det før og skal ikke sige ret meget mere om det. Men der er altså noget, der hedder politisk arbejdsløshed, som forårsages af økonomiske foranstaltninger, folketingsvedtaget gennemfører forslag om; det sidste eksempel, vi havde derpå, var kreditstramningen. Der må ydes erstatning for en sådan politisk arbejdsløshed, og det er det, der er grundlaget for vort lovforslag. Arbejdsministeren sagde, at i 1965 havde vi den laveste arbejdsløshed i gennemsnit, vi var helt nede på 2 pct., og det er da noget, vi alle sammen kan glæde os over. Ja, det med arbejdsløsheden tales der jo meget om her i folketingsvedtaget, og der tales meget om den høje beskæftigelse. Der er jo også høj beskæftigelse, men man glemmer bare, at i visse områder af landet har der aldrig været denne høje beskæftigelse, dér har der altid været en meget høj arbejdsløshedsprocent. Nu er det helt forrykt i øjeblikket. Alting samler sig sammen om at bevirke, at folk ikke kan komme på arbejde. Jeg har sagt, at der er steder i Nordjylland med en arbejdsløshedsprocent på 75, ja, på over 75. Det må efter min mening stemme folketingsvedtaget til eftertanke, til at forstå, at der på dette område må gøres noget; og indtil man får samlet sig sammen til at gøre noget effektivt, er det vel ikke mere end rimeligt, at de mennesker, der drejer sig om, forlanger erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*): Jeg skal først gøre et par bemærkninger til det sidst af hr. Chr. Madsen fremførte om de særlige arbejdsløshedsproblemer i Nordjylland. Jeg fik den opfattelse, at